

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ
Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№ 48/29-05

від "29" травня 2020 року

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

(01033, м. Київ, вул. Жилинська, 14)
Суб'єкт права на конституційне подання
50 народних депутатів України
Уповноважені за дорученням народні депутати
України:

Німченко Василь Іванович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
ел. пошта: nimchenko@rada.gov.ua
тел.: (044) 255-31-60

Качний Олександр Сталіноленович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
ел. пошта: kachnyu@rada.gov.ua
тел.: (044) 255-26-74

Мамка Григорій Миколайович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
ел. пошта: mamka@rada.gov.ua
тел.: (044) 255-35-26

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII

Відповідно до статей 147 і 150 Конституції України, пункту першого статті 7, статей 51, 52 Закону України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII

«Про Конституційний Суд України» (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376) звертаємося до Конституційного Суду України із клопотанням про визнання таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII (Голос України від 27.02.2014 — № 37) (далі – Закон).

21 лютого 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон, яким звільнено від кримінальної відповідальності в порядку та на умовах, визначених цим Законом, осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року, та є: підозрюваними або обвинуваченими (підсудними) у вчиненні в період з 21 листопада 2013 року по день набрання чинності цим Законом включно дій, які містять ознаки кримінальних правопорушень, передбачених статтями 109, 112, 113, 121, 122, 125, 128, 129, 146, 147, 151-1, 161, 162, 170, 174, 182, 185, 186, 187, 189, 194, 195, 196, 197-1, 231, 236, 239, 241, 255, 256, 257, 258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 258-5, 259, 260, 261, 264, 267, 270, 270-1, 277, 279, 280, 286, 289, 291, 293, 294, 295, 296, 304, 325, 335, 336, 337, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 355, 356, 376, 377, 382, 386, 396, 436 Кримінального кодексу України, за умови, що ці дії пов'язані з участю у масових акціях протесту, які розпочалися 21 листопада 2013 року; осіб, які вчинили дії, що можуть містити ознаки кримінальних правопорушень, передбачених вищезазначеними статтями Кримінального кодексу України, за умови, що дії цих осіб пов'язані з участю в масових акціях протесту (стаття 1).

Статтею 2 Закону звільнено від покарання у виді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, в порядку та на умовах, визначених цим Законом, осіб, які засуджені за вчинення злочинів, передбачених статтею 1 цього Закону.

Законом закрито кримінальні провадження, розпочаті у зв'язку із злочинами, передбаченими статтею 1 цього Закону, в яких жодній особі не повідомлено про підозру (стаття 3).

Також, звільнено від адміністративної відповідальності осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року, за вчинення в період з 21 листопада 2013 року по день набрання чинності цим Законом включно будь-яких адміністративних правопорушень, передбачених Кодексом України про адміністративні правопорушення, за умови, що ці правопорушення пов'язані з масовими акціями протесту, у порядку, визначеному цим Кодексом (стаття 4 Закону).

Статтею 5 Закону виконання цього Закону в частині звільнення від кримінальної відповідальності та від покарання осіб, зазначених у статтях 1 та 2 цього Закону, покладено на суди, а в частині закриття кримінальних проваджень, зазначених у статті 3 цього Закону, - на органи прокуратури. Виконання цього Закону в частині звільнення від адміністративної відповідальності осіб, зазначених у статті 4 цього Закону, покладається на суди.

Статтею 6 Закону регламентовано порядок застосування цього Закону.

Законом встановлено, що положення Закону України «Про застосування амністії в Україні», Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України, Кодексу України про адміністративні правопорушення можуть застосовуватися під час виконання цього Закону в частині, що йому не суперечить (стаття 8).

Окрім того, заборонено збирання, реєстрацію, накопичення, зберігання, адаптування, зміну, поновлення, використання і поширення (розповсюдження, реалізацію, передачу) персональних даних осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року, які були отримані у зв'язку з участю цих осіб у акціях протесту. Ці персональні дані підлягають знищенню у встановленому законодавством порядку (стаття 9 Закону).

Положеннями Розділу II «Прикінцеві та Перехідні положення» Закону зобов'язано Генерального прокурора України невідкладно, але не пізніше наступного дня за днем набрання чинності цим Законом, дати доручення прокурорам нижчого рівня, які здійснюють процесуальне керівництво досудовими розслідуваннями, внести клопотання до судів, у межах територіальної юрисдикції яких здійснюється досудове розслідування, про звільнення від кримінальної відповідальності, а також від покарання осіб, зазначених у статтях 1 і 2 цього Закону, а також вчиняти процесуальні дії та приймати процесуальні рішення щодо закриття кримінальних проваджень, передбачених у статті 3 цього Закону (абзац перший пункту 2); прокурорів невідкладно, з наступного дня за днем набрання чинності цим Законом, внести клопотання до судів, у межах територіальної юрисдикції яких здійснюється досудове розслідування, про звільнення від кримінальної відповідальності, а також від покарання осіб, зазначених у статтях 1 і 2 цього Закону, а також вчиняти процесуальні дії та приймати процесуальні рішення щодо закриття кримінальних проваджень, передбачених у статті 3 цього Закону (абзац другий пункту 2); суди невідкладно, але не пізніше наступного дня з дня надходження клопотання підозрюваного, обвинуваченого (підсудного), засудженого, його захисника, законного представника, особи, щодо якої застосовано адміністративне стягнення, або прокурора про звільнення від кримінальної та адміністративної відповідальності, а також від покарання осіб, зазначених у статтях 1 і 2 цього Закону, здійснювати його розгляд (абзац третій пункту 2).

Положення Закону поширено на конкретні кримінальні провадження, а саме, відомості про яке були внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12013110100018056 6 грудня 2013 року відносно Смалія Віктора Миколайовича, 25 серпня 1976 року народження, за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого частиною другою статті 15, статтею 377 Кримінального кодексу України, та на кримінальне провадження, яке було відкрито відносно Луценка Юрія Віталійовича, 14 грудня 1964 року народження, за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого статтею 110 Кримінального кодексу України (пункт 4 Розділу II «Прикінцеві та Перехідні положення» Закону).

Закон набрав чинності з дня, наступного за днем його опублікування – 28 лютого 2014 року.

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що Закон є неконституційним оскільки його положення Закону суперечать приписам Конституції України, а його прийняття Верховною Радою України відбулося з порушенням конституційної процедури розгляду, ухвалення та набрання чинності законами.

На виконання вимог частини третьої статті 51 Закону України «Про Конституційний Суд України» наводимо правове обґрунтування невідповідності Закону положенням статей 1, 3, 6, 8, 9, 19, 21, 24, 27, 58, 85, 89, 93, 112, 124 і 126 Основного Закону України.

I. Щодо невідповідності Закону приписам статей 1, 3, 8, 9, 21, 24, 27 і 58 Конституції України

Україна є правовою державою (стаття 1 Конституції України). Відповідно до Основного Закону України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю (частина перша статті 3); права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави (частина друга статті 3); права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (стаття 21); кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань (частина третя статті 27); громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками (стаття 24); кожен має право на повагу до його гідності (частина перша статті 28); права і свободи людини і громадянина захищаються судом (частина перша статті 55); однією з

основних засад судочинства є рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом (пункт 2 частини третьої статті 129).

Наведені засадничі конституційні принципи є базисом і гарантією для кожного громадянина і людини непорушності своїх прав і свобод на життя і здоров'я, честь і гідність, які є рівними для всіх, права на справедливий суд та захисту від свавілля з боку держави.

Конституційний Суд України неодноразово в своїх правових позиціях наголошував на пріоритетності природних прав людини та конституційного обов'язку держави по їх забезпеченню. Так, у Рішенні від 26 квітня 2018 року № 4-р/2018 Суд констатував, що Верховна Рада України, здійснюючи законодавче регулювання суспільних відносин, зобов'язана забезпечувати верховенство Конституції України. «Пріоритет природних прав людини слід розглядати як один із засадничих принципів Конституції України, відповідно до якого Верховна Рада України, як орган законодавчої влади, має приймати правові акти, додержуючись такого підходу» (Рішення від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008). «Держава, виконуючи свій головний обов'язок – утвердження і забезпечення прав і свобод людини (частина друга статті 3 Конституції України) – повинна утриматися від порушень чи непропорційних обмежень прав і свобод людини» (Рішення від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016).

В порушення приписів статей 3, 21, 24 та 27 Конституції України, якими права і свободи людини визнані непорушними, гарантовано право кожного на захист свого життя і здоров'я від протиправних посягань, а також заборонено встановлення привілеїв за політичними ознаками, Законом значну кількість громадян України було позбавлено права захищати своє життя і здоров'я від протиправних дій шляхом притягнення винних осіб до відповідальності та подальшого відшкодування заподіяної шкоди, натомість як інших осіб (за ознакою їх участі у масових акціях протесту, які розпочалися 21 листопада 2013 року) в неконституційний спосіб звільнено від кримінальної відповідальності осіб, які є підозрюваними чи або обвинуваченими у вчиненні дій, які кваліфікуються як злочини, в тому числі, тяжкі злочини (стаття 1 Закону).

Конституційний Суд України у своїх правових позиціях неодноразово наголошував на непорушності конституційних принципів рівності особи у своїй гідності та правах, зокрема:

- «рівність перед законом і судом передбачає єдиний правовий режим, який забезпечує реалізацію особами своїх прав» (Рішення від 25 квітня 2012 року № 11-рп/2012);

- «держава, виконуючи свій головний обов'язок - утвердження і забезпечення прав і свобод людини (частина друга статті 3 Конституції України) - повинна не тільки утримуватися від порушень чи непропорційних обмежень прав і свобод людини, але й вживати належних заходів для забезпечення можливості їх повної реалізації кожним, хто перебуває під її юрисдикцією»; «обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, вони мають встановлюватися виключно Конституцією і законами України, переслідувати легітимну мету, бути обумовленими суспільною необхідністю досягнення цієї мети» (Рішення від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016);

- «пріоритет природних прав людини слід розглядати як один із засадничих принципів Конституції України, відповідно до якого Верховна Рада України, як орган законодавчої влади, має приймати правові акти, додержуючись такого підходу» (Рішення від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008);

- «гарантована Конституцією України рівність усіх людей в їх правах і свободах означає необхідність забезпечення їм рівних правових можливостей як матеріального, так і процесуального характеру для реалізації однакових за змістом та обсягом прав і свобод»; «рівність та недопустимість дискримінації особи є не тільки конституційними принципами національної правової системи України, а й фундаментальними цінностями світового співтовариства» (Рішення від 12 квітня 2012 року № 9-рп/2012).

Є загальновідомим, що у масових акціях протесту, які розпочалися 21 листопада 2013 року та тривали до лютого 2014 року загинули та отримали поранення як учасники цих акцій, так і працівники правоохоронних органів.

За інформацією з відкритих джерел за час проведення масових акцій протесту загинули близько 100 протестувальників, 1000 зазнали поранень, в той же час 23 працівники правоохоронних органів убиті, 932 поранені, серед них 257 із тяжкими пораненнями й 158 із вогнепальними.

Окремі учасники масових акцій протесту відкрито зізнаються у застосуванні вогнепальної зброї до представників правоохоронних органів, їх вбивстві та в скоєнні тяжких злочинів іншого характеру. Проте такі злочини в наслідок прийнятого Закону не підлягають розслідуванню, а особи, що підозрюються у їх вчиненні звільнені від кримінальної відповідальності. Йдеться про звільнення від кримінальності осіб, які є підозрюваними та обвинуваченими у вчиненні протиправних дій, які кваліфікуються, зокрема, за статтею 112 «Посягання на життя державного чи громадського діяча», статтею 113 «Диверсія», статтею 147 «Захоплення заручників», статтею 187 «Розбій», статтею 257 «Бандитизм», статтею 258 «Терористичний акт», статтею 348 «Посягання на життя працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського

порядку і державного кордону або військовослужбовця» Кримінального кодексу України.

Так, всупереч приписам Конституції України оспорюваний Закон, нівелюючи статус України як правової держави (стаття 1), звільнив від кримінальної відповідальності осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року та підозрюваними або обвинуваченими (підсудними) у вчиненні кримінальних деліктів (статті 1 Закону), звільнив від адміністративної відповідальності осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року, за вчинення будь-яких адміністративних правопорушень (стаття 4 Закону), сформувавши тим самим у суспільстві враження про дозволеність безкарно вчиняти злочини проти життя і здоров'я людини, а також легалізував позбавлення потерпілих від кримінальних правопорушень від гарантованих їм конституційних прав і свобод, що протирічить принципу справедливості як одному із основних засад верховенства права (стаття 8 Конституції України).

Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 дійшов висновку, що «Справедливість - одна з основних засад права, є вирішальною у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права. Зазвичай справедливість розглядають як властивість права, виражену, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому правопорушенню. У сфері реалізації права справедливість проявляється, зокрема, у рівності всіх перед законом, відповідності злочину і покарання, цілях законодавця і засобах, що обираються для їх досягнення. Окремим виявом справедливості є питання відповідності покарання вчиненому злочину; категорія справедливості передбачає, що покарання за злочин повинно бути домірним злочину. Справедливе застосування норм права - є передусім недискримінаційний підхід, неупередженість. Це означає не тільки те, що передбачений законом склад злочину та рамки покарання відповідатимуть один одному, а й те, що покарання має перебувати у справедливому співвідношенні із тяжкістю та обставинами скоєного і особою винного. Адекватність покарання ступеню тяжкості злочину впливає з принципу правової держави, із суті конституційних прав та свобод людини і громадянина, зокрема права на свободу, які не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України».

Відповідно до частини першої статті 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Міжнародним пактом про громадянські і політичні права (ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР № 2148-VIII (2148-08) від 19.10.73) встановлено, що право на життя є невід'ємне право кожної людини. Це право охороняється законом. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя (пункт 1 статті 6).

Відповідно до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97) право кожного на життя охороняється законом (пункт 1 статті 2).

Аналіз норм міжнародних правових актів в системному зв'язку зі статтями 3 і 27 Конституції України щодо обов'язку держави захищати життя людини свідчить, що такий обов'язок включає прийняття національного законодавства, яке б реально захищало це право.

Проте, всупереч Конституції України та нормам міжнародного права, які є обов'язковими до виконання Україною, законодавець прийняв оспорюваний Закон, який за своєю метою та спрямованістю ліквідує інститут охорони життя та здоров'я людини державою та нівелює принцип невідворотності покарання, який полягає в тому, що особа, яка вчинила злочин, підлягає покаранню в кримінально-правовому порядку, під яким розуміється своєчасне притягнення злочинця до відповідальності, й те, що перед законом ніхто не повинен мати привілеїв (стаття 24 Основного Закону України).

Відповідно до частини першої статті 58 Основного Закону України закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Конституційний Суд України у Рішенні від 9 лютого 1999 року № 1-рп/99 дійшов висновку, що «за загально визнаним принципом права закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі. Цей принцип закріплений у частині першій статті 58 Конституції України, за якою дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється з втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце. ... Конституція України, закріпивши частиною першою статті 58 положення щодо неприпустимості зворотної дії в часі законів та інших нормативно-правових актів, водночас передбачає їх зворотню дію в часі у випадках, коли вони пом'якшують або скасовують юридичну відповідальність особи, що є загально визнаним принципом права. Тобто щодо юридичної відповідальності застосовується новий закон чи інший нормативно-правовий акт, що пом'якшує або скасовує відповідальність особи за вчинене правопорушення під час дії нормативно-правового акта, яким визначались поняття правопорушення і відповідальність за нього».

Такий загально визначений принцип права закріплений, зокрема, статтею 7 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97) відповідно якої нікого не може бути визнано винним у вчиненні будь-якого кримінального правопорушення на підставі будь-якої дії чи бездіяльності, яка на час її вчинення не становила кримінального правопорушення згідно з національним законом або міжнародним правом. Також не може бути призначене суворіше покарання ніж те, що підлягало застосуванню на час вчинення кримінального правопорушення (частина перша). При цьому, ця стаття не є перешкодою для судового розгляду, а також для покарання будь-якої особи за будь-яку дію чи бездіяльність, яка на час її вчинення становила кримінальне правопорушення відповідно до загальних принципів права, визнаних цивілізованими націями (частина друга).

Є безперечним фактом, що оспорюваний Закон не містить понять (диспозитивних ознак) правопорушень та не встановлює відповідальність за їх вчинення, в той час як це регламентує Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-III. Тобто, пом'якшення покарання чи звільнення від кримінальної відповідальності в порядку статті 58 Конституції України можливе лише у разі декриміналізації злочину чи пом'якшення відповідальності шляхом внесення змін до Кримінального кодексу України.

Статтею 8 Закону встановлено, що положення Закону України «Про застосування амністії в Україні», Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України, Кодексу України про адміністративні правопорушення можуть застосовуватися під час виконання цього Закону в частині, що йому не суперечить.

Відповідно до статті 3 Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року № 2341-III законодавство України про кримінальну відповідальність становить Кримінальний кодекс України, який ґрунтується на Конституції України та загально визначених принципах і нормах міжнародного права, а злочинність діяння, а також його караність та інші кримінально-правові наслідки визначаються тільки цим Кодексом.

Одним із головних і фундаментальних завдань Кримінального кодексу України є захист права на життя кожної людини, що відповідає вимогам статей 3 та 27 Конституції України.

З цією метою у Кримінальному кодексі України визначені склади злочинів, об'єктом яких є суспільні відносини, які регулюють захист права на життя людини. Переважна більшість таких злочинів віднесена до тяжких та особливо тяжких злочинів. Можливість звільнення від кримінальної відповідальності за злочини проти життя людини Кримінальним кодексом України виключається. *Перелік злочинів (тяжких та особливо*

тяжких), передбачених Кримінальним кодексом України по яким осіб звільнено від кримінальної відповідальності на підставі оспорюваного Закону додається.

Натомість, законодавець, прийнявши оспорюваний Закон, поставив його на рівень вище Кодексів України, які регулюють кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство, передбачивши можливість їх застосування за умови їх відповідності Закону, тим самим порушив принцип правової визначеності, закріплений статтею 8 Основного Закону України.

В Рішенні від 13 березня 2012 року № 5-рп/2012 Конституційний Суд України дійшов висновку, що «оскільки Кодекс є основним актом цивільного законодавства, то будь-які зміни у регулюванні однопредметних правовідносин можуть відбуватися лише з одночасним внесенням змін до нього ...». До того ж, за правовою позицією Конституційного Суду України відповідно якої конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному (Рішення від 3 жовтня 1997 року № 4-зп).

Основний Закон України передбачає можливість пом'якшення покарання для осіб, які вчинили злочини шляхом оголошення амністії (частина третя статті 92 Конституції України).

Законом України «Про застосування амністії в Україні» амністія визначається як повне або часткове звільнення від відбування покарання осіб, визнаних винними у вчиненні злочину, або кримінальні справи стосовно яких розглянуті судами, але вироки стосовно цих осіб не набрали законної сили (стаття 1).

Розглядаючи положення оспорюваного Закону крізь призму інституту амністії, необхідно зазначити, що амністія може оголошуватись Верховною Радою України особам, які визнані винними у вчиненні злочину на підставі вироку суду та щодо осіб, які також визнані судом винні у вчиненні злочину, але вироки не набрали законної сили.

Натомість, Закон звільняє від кримінальної відповідальності певну категорію осіб, підозрюваних та обвинувачуваних у вчиненні злочинів, без проведення слідчих дій та без встановлення вини у судовому порядку.

Тобто, приймаючи Закон, законодавець виступив як у ролі правоохоронного органу, що проводить слідчі дії, так і в ролі судового органу, який має встановлювати істину у справі, надавши підозрюваним та

обвинуваченим (підсудним) у вчиненні злочинів недоторканність через звільнення від кримінальної відповідальності.

Необхідно зазначити, що чинна Конституція України передбачає лише єдиний випадок звільнення від кримінальної відповідальності, який носить тимчасовий характер щодо глави держави. Так, статтею 105 Основного Закону України визначено, що Президент України користується правом недоторканності на час виконання повноважень. При цьому, таке право не є абсолютним, оскільки глава держави може бути притягнений до кримінальної відповідальності через процедуру імпичменту, встановлену статтею 111 Конституції України, або після закінчення повноважень.

Інших випадків звільнення від кримінальної відповідальності Конституція України не передбачає.

Натомість, положення Закону та його назва в частині «недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань», по суті, вводять імунітет недоторканості для осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань. Таке словосполучення не узгоджується з конкретно-визначеним колом осіб та немає правової визначеності. Таке аморфне визначення обставин чи дій, використовується законодавцем як підстава звільнення від кримінальної відповідальності за вчинення особливо тяжких та тяжких злочинів та містить правової визначеності, що не узгоджується з визначеними принципами Конституції України щодо інституту недоторканності (статті 8, 105, 111 Основного Закону України).

II. Щодо невідповідності Закону приписам статей 6, 19, 85, 124 і 126 Конституції України

Положеннями Розділу II «Прикінцеві та Перехідні положення» Закону зобов'язано Генерального прокурора України невідкладно, але не пізніше наступного дня за днем набрання чинності цим Законом, дати доручення прокурорам нижчого рівня внести клопотання до судів про звільнення від кримінальної відповідальності, а також від покарання осіб, зазначених у статтях 1 і 2 цього Закону, а також вчиняти процесуальні дії та приймати процесуальні рішення щодо закриття кримінальних проваджень, передбачених у статті 3 цього Закону (абзац перший пункту 2); прокурорам невідкладно, з наступного дня за днем набрання чинності цим Законом, внести клопотання до судів про звільнення від кримінальної відповідальності, а також від покарання осіб, зазначених у статтях 1 і 2 цього Закону, а також вчиняти процесуальні дії та приймати процесуальні рішення щодо закриття кримінальних проваджень, передбачених у статті 3 цього Закону (абзац другий пункту 2).

Відповідно до Конституції України Верховна Рада України здійснює лише ті повноваження, які віднесені до її відання. Це

впливає з положень частини другої статті 85, а також частини другої статті 19 Конституції України.

Згідно з правовими позиціями Конституційного Суду України, в яких неодноразово наголошував, що повноваження Верховної Ради України встановлюються лише Конституцією України. Зокрема, у Рішенні Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004 вказано, що повноваження Верховної Ради України, як і повноваження Президента України, визначаються Конституцією України (підпункт 4.2 пункту 4 мотивувальної частини).

Також Конституційний Суд України у Рішенні від 14 червня 2001 року № 8-рп/2001 вказав, що «Верховна Рада України є конституційним органом, уповноваженим здійснювати законодавчу владу. Вона може звертатися до Генерального прокурора України, органів прокуратури з питань, віднесених до її розгляду, зокрема стосовно тих, що становлять суспільний інтерес і для розслідування яких Верховною Радою України створюються тимчасові слідчі комісії. Як і звернення інших органів державної влади, вони не повинні мати імперативного характеру».

В порушення наведеного, Верховна Рада України положеннями Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону дала доручення зобов'язуючого характеру Генеральному прокурору України та прокурорам щодо вчинення процесуальних дій по закриттю конкретних кримінальних проваджень, що виходить за межі її конституційних повноважень.

Такі висновки підтверджуються і правовою позицією Конституційного Суду України від 11 квітня 2000 року № 4-рп/2000, в якій констатовано, що «Як впливає із статті 19 Конституції України та чинного законодавства, органи державної влади і місцевого самоврядування, їх посадові особи, засоби масової інформації, громадсько-політичні організації (рухи) та їх представники не повинні втручатись у діяльність прокуратури, якою відповідно до статті 121 Конституції України охоплюються питання підтримання державного обвинувачення в суді, представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом, нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання і досудове слідство, нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, а також з питань провадження слідчими прокуратури досудового слідства в конкретних кримінальних справах.

Це стосується і Верховної Ради України, її органів та народних депутатів України. Такий висновок випливає з того, що Конституція України серед повноважень Верховної Ради України безпосередньо не передбачає здійснення контролю за діяльністю прокуратури, а правом надавати собі додаткові контрольні повноваження шляхом прийняття відповідного закону Верховна Рада України не наділена».

Таким чином, положення Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону, якими доручено Генеральному прокурору України, прокурорам вчиняти процесуальні дії по закриттю кримінальних проваджень суперечать Конституції України, оскільки Верховна Рада України вийшла за межі своїх повноважень та діяла у спосіб, що не передбачений Основним Законом України (статті 19 і 85).

Абзацом третім пункту 2 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону встановлено «судам невідкладно, але не пізніше наступного дня з дня надходження клопотання підозрюваного, обвинуваченого (підсудного), засудженого, його захисника, законного представника, особи, щодо якої застосовано адміністративне стягнення, або прокурора про звільнення від кримінальної та адміністративної відповідальності, а також від покарання осіб, зазначених у статтях 1 і 2 цього Закону, здійснювати його розгляд». Виконання цього Закону в частині звільнення від кримінальної відповідальності наведених осіб покладено на суди (частина перша статті 5 Закону).

Відповідно до статті 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша). Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України (частина друга).

Правосуддя в Україні, згідно Конституції України, здійснюється виключно судами (частина перша статті 124), незалежність і недоторканність судді гарантуються Конституцією і законами України; вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється (частини перша та друга статті 126).

Змістовний та системний аналіз положення абзацу третього пункту 2 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення», статті 5 Закону свідчить, що ці оспорювані норми за своєю сутністю мають примусовий (зобов'язуючий) характер для судів невідкладно розглядати певну категорію справ, що пов'язана зі звільненням від кримінальної відповідальності осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року та є підозрюваними або обвинуваченими (підсудними) у вчиненні конкретних злочинів.

Конституційний Суд України, у справі про розгляд судом окремих постанов слідчого і прокурора дійшов висновку, що «скарги до суду на постанови слідчого та прокурора про порушення кримінальної справи щодо певної особи повинні розглядатися судом за чинним законодавством у порядку кримінального судочинства. При цьому суд, розглядаючи такі скарги на стадії досудового слідства, перевіряє наявність приводів і підстав для винесення зазначених постанов і не повинен розглядати та вирішувати заздалегідь ті питання, які повинен вирішувати суд при розгляді кримінальної справи по суті, оскільки це буде порушенням конституційних засад правосуддя (Рішення від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003).

Таким чином, положеннями оспорюваного Закону імперативно закріплений обов'язок судів на виконання цього Закону невідкладно без доказування та перевірки фактів у кожній окремій справі (без розгляду справи по суті) звільняти від кримінальної відповідальності осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року та є підозрюваними або обвинуваченими (підсудними), що є грубим втручанням в сферу діяльності судової гілки влади та вчиненням тиску на окремих суддів, які розглядають дану категорію справ, спотворенням конституційних засад правосуддя та порушенням приписів статей 124 і 126 Основного Закону України.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував на незалежності судової гілки влади та неприпустимості втручання в її діяльність, зокрема, в правових позиціях:

«Положення частини другої статті 126 Конституції України “вплив на суддів у будь-який спосіб забороняється” треба розуміти як забезпечення незалежності суддів у зв'язку із здійсненням ними правосуддя, а також як заборону щодо суддів будь-яких дій незалежно від форми їх прояву з боку державних органів, установ та організацій, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, фізичних та юридичних осіб з метою перешкодити виконанню суддями професійних обов'язків або схилити їх до винесення неправосудного рішення тощо (Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004);

«Конституційний Суд України вважає, що положення Конституції України стосовно незалежності суддів, яка є невід'ємним елементом статусу суддів та їх професійної діяльності, пов'язані з принципом поділу державної влади та обумовлені необхідністю забезпечувати основи конституційного ладу, права людини, гарантувати самостійність і незалежність судової гілки влади (Рішення Конституційного Суду України від 3 червня 2013 року № 3-рп/2013);

«Отже, захищеність суддів на рівні Конституції України є найважливішою гарантією незалежності судової влади, неупередженого,

об'єктивного, безстороннього та незалежного виконання суддями своїх обов'язків щодо захисту прав і свобод людини і громадянина, забезпечення верховенства права та конституційного ладу в державі (Рішення Великої палати Конституційного Суду України від 4 грудня 2018 року № 11-р/2018).

Змістовний аналіз положень статті 6, 19, 85, 124, 126 Конституції України вказує, що Верховна Рада України як законодавча гілка влади не повноважна давати доручення судовій гілці влади в сфері її компетенційних повноважень, а саме щодо невідкладного розгляду справ, що пов'язані зі звільненням від кримінальної відповідальності осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 року та є підозрюваними або обвинуваченими (підсудними).

Наведений висновок кореспондується із Рішення Конституційного Суду України від 19 травня 1999 року № 4-рп/99 щодо окремого запиту народного депутата України до суду, відповідно якого «народний депутат України не може адресувати свої вимоги та пропозиції до суду, судді, органів служби безпеки, а може у такий спосіб звертатися лише до керівників цих органів, зокрема до голів судів як керівників органів державної влади, причому з питань, не пов'язаних з конкретними судовими справами».

III. Щодо невідповідності Закону приписам статей 8, 89, 93, 94, 112 Конституції України

Відповідно до частини першої статті 152 Конституції України закони та інші акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності.

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що Закон є неконституційним, оскільки його прийняття Верховною Радою України відбулося з порушенням конституційної процедури розгляду, ухвалення та набрання чинності.

Проект Закону про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України був внесений народними депутатами України до Верховної Ради України 02 лютого 2014 року та зареєстровано за № 4073-1 як альтернативний (далі – Законопроект № 4073-1).

В подальшому Законопроект № 4073-1 був відкликаний та остаточний текст законопроекту було внесено до Верховної Ради України 21 лютого

2014 року. Того ж дня Законопроект № 4073-1 розглядався Верховною Радою України на Шостому засіданні Четвертої сесії XII скликання та був прийнятий як Закон. 26 лютого 2014 року Закон повернуто з підписом Президента.

Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент - Верховна Рада України (частина перша статті 75 Конституції України), порядок роботи якої, в силу статті 83 Основного Закону України, встановлюється Конституцією України та Законом України «Про Регламент Верховної Ради України» від 10 лютого 2010 року № 1861-VI (зі змінами) (далі – Регламент).

Як зазначено в стенограмі пленарного засідання 21 лютого 2014 року розгляд Законопроекту № 4073-1 відбувся за процедурою ad hoc - без обговорення та без рішення комітету.

Відповідно до частини першої статті 89 Конституції України Верховна Рада України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України створює з числа народних депутатів України комітети Верховної Ради України та обирає голів, перших заступників, заступників голів та секретарів цих комітетів.

Таким чином, Комітет Верховної Ради України є органом Верховної Ради України, який здійснює функції, які прямо передбачені Основним Законом України щодо попереднього розгляду питань, віднесених до його повноважень, а Конституція України встановлює механізм попереднього опрацювання проектів законів по яких вона має прийняти рішення.

Головним Комітетом Верховної Ради України щодо розгляду Законопроекту № 4073-1 був визначений Комітет з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності, проте як зазначено в картці законопроекту на розгляд як головного Комітету, так і інших Комітетів парламенту він був направлений 24 лютого 2014 року, тобто через три дні з дня ухвалення його як Закону. Очевидно, що такі дії законодавця є свідченням фальсифікації законодавчих процедур для надання видимості відповідності Конституції України процедури розгляду та ухвалення Закону.

Наведене надає підстави для висновків про порушення Верховною Радою України при прийнятті оспорюваного Закону приписів статті 89 Конституції України, оскільки Законопроект № 4073-1 не був розглянутий Комітетом та був внесений на розгляд парламенту без відповідного висновку.

Такі висновки підтверджуються і юридичною позицією Конституційного Суду України, відповідно якої, «встановлене Конституцією України функціональне призначення комітетів Верховної Ради України передбачає, зокрема, здійснення ними законопроектної роботи, підготовки та попереднього розгляду питань, віднесених до повноважень парламенту. Конституційний Суд України вважає, що розгляд законопроекту у

Верховній Раді України без участі відповідного комітету Верховної Ради України слід вважати порушенням конституційної процедури розгляду закону в контексті частини першої статті 152 Конституції України (Рішення від 26 квітня 2018 року № 4-р/2018).

Як зазначалось вище Законопроект № 4073-1 вносився до Верховної Ради України як альтернативний Проекту Закону про усунення порушень прав людини та недопущення переслідування і покарання осіб, які захищали свої конституційні права і свободи та виступали проти дій влади на масових акціях протесту від 03.02.2014 № 4073. Як вказано в картці законопроекту № 4073 він 21 лютого 2014 року заслуханий та знятий з розгляду. Натомість аналіз змісту стенограми пленарного засідання 21 лютого 2014 року засвідчує відсутність будь якої згадки про його ніби то розгляд. Тобто основний Законопроект № 4073 взагалі Верховною Радою України не розглядався, натомість був розглянутий та ухвалений як Закон альтернативний Законопроект № 4073-1.

Стосовно застосування парламентом процедури ad hoc при розгляді Законопроекту № 4073-1 слід зазначити, що ця процедура про одноразове відхилення від процедур, передбачених Регламентом не допускається, якщо така процедура, одноразове відхилення (ad hoc) від якої пропонується, зумовлена вимогами Конституції або закону (стаття 50 Регламенту).

При цьому, з питань законодавчої процедури прийняття рішення допускається лише щодо перенесення розгляду законопроектів, продовження чи скорочення строків внесення альтернативних законопроектів, пропозицій та поправок до законопроектів, скорочення строків надання законопроектів народним депутатам та строків розгляду законопроектів у комітетах (частина третя статті 101, частина друга статті 109, частина друга статті 116 Регламенту).

Ураховуючи наведене, ad hoc не може бути застосовано до проекту Закону щодо якого відсутній висновок Комітету Верховної Ради України та без надання можливості народним депутатам України внести свої пропозиції до проекту закону в порядку права законодавчої ініціативи, передбаченої статтею 93 Конституції України.

Отже, Верховною Радою України при розгляді та ухваленні Законопроекту № 4073-1 були порушені норми статті 93 Основного Закону України, так як народні депутати України були позбавлені права на подання пропозицій та поправок до законопроекту, а також приписи статті 89 Конституції України, оскільки Законопроект № 4073-1 не був розглянутий Комітетом та був внесений на розгляд парламенту без відповідного висновку.

Згідно норм статті 94 Конституції України закон підписує Голова Верховної Ради України і невідкладно направляє його Президентові України (частина перша). Президент України протягом п'ятнадцяти днів після отримання закону підписує його, беручи до виконання, та офіційно

оприлюднює його або повертає закон зі своїми вмотивованими і сформульованими пропозиціями до Верховної Ради України для повторного розгляду (частина друга).

Суб'єкт права на конституційне подання вважає процедура набрання чинності Законом відбулась в порушення приписів статті 94 Основного Закону України, що є підставою для визнання його неконституційним.

Так, Закон був прийнятий за основу і в цілому 21 лютого 2014 року.

Відповідно до Конституції України (чинної редакції на момент ухвалення Закону та його підписання) у разі дострокового припинення повноважень Президента України відповідно до статей 108, 109, 110, 111 цієї Конституції виконання обов'язків Президента України на період до обрання і вступу на пост нового Президента України покладається на Прем'єр-міністра України. Прем'єр-міністр України в період виконання ним обов'язків Президента України не може здійснювати повноваження, передбачені пунктами 2, 6, 8, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 22, 25, 27 статті 106 Конституції України (стаття 112).

21 лютого 2014 року Верховна Рада України прийняла Закон України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» від 21 лютого 2014 року № 742-VII (Голос України від 01.03.2014 - № 39 /Спецвипуск/), який набрав чинності 02 березня 2014 року.

Вказаним Законом відновлена дія окремих положень Конституції України зі змінами, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII, зокрема, стаття 112 Основного Закону України викладена в редакції, що передбачає, що виконання обов'язків Президента України на період до обрання і вступу на пост нового Президента України покладається на Голову Верховної Ради України.

До набрання чинності Законом України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» від 21 лютого 2014 року № 742-VII Верховна Рада України 23 лютого 2014 року прийняла Постанову Верховної Ради України «Про покладення на Голову Верховної Ради України виконання обов'язків Президента України згідно із статтею 112 Конституції України», якою відповідно покладено виконання обов'язків Президента України на Голову Верховної Ради України Турчинова Олександра Валентиновича.

22 лютого 2014 року парламентом України прийнято Постанову «Про текст Конституції України в редакції 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII» № 750-VII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 11, ст.151) (далі – Постанова).

Постановою Верховної Ради України визнано такими, що є чинними на території України положення Конституції України, прийнятої на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII. Вказана Постанова набрала чинності з дня її прийняття та втратила чинність з моменту набрання чинності Законом України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» від 21 лютого 2014 року № 742-VII.

За правовою природою постанови Верховної Ради України є підзаконними актами парламенту, які приймається переважно з кадрових, процедурних питань, а також щодо рішень декларативного характеру (політичних заяв, звернень тощо) та не можуть застосовуватися парламентом для внесення змін до Основного Закону України.

Тобто, Постанова Верховної Ради України суперечить базовим положеннями Конституції України про статус закону України як акта вищої юридичної сили в системі нормативно-правових актів держави, а також тим її положенням, які вимагають, щоб прийняття законів, включаючи закони про внесення змін до Конституції України, здійснювалося в порядку, визначеному Конституцією України (статті 8, 19, 94, Розділ XIII), а отже не підлягає правозастосуванню, є нікчемною.

З цього приводу Конституційний Суд України у Рішенні від 14 грудня 2000 року № 15-рп/2000 вказав, що «Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частина друга статті 8 Конституції України). З наведеного випливає, що Верховна Рада України може змінити закон виключно законом, а не шляхом прийняття підзаконного правового акта».

За таких обставин, є всі підстави стверджувати, що оскільки відновлення положень Конституції України (в чинній редакції) відбулося лише 02 березня 2014 року з набуттям чинності Законом України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» від 21 лютого 2014 року № 742-VII, то підписання оспорюваного Закону 26 лютого 2014 року було здійснено особою, яка була не повноважна виконувати обов'язки Президента України, в тому числі підписувати закони, що є порушенням статей 94 та 112 Конституції України.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 51, 52, 97 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII;

2. Визнати Закон України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним);

3. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

1. Німченко Василь Іванович;

2. Качний Олександр Сталіноленович;

3. Мамка Григорій Миколайович.

Додатки:

1. Витяг із Конституції України від 28 червня 1996 року зі змінами;

2. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII;

3. Закон України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII;

4. Постанова Верховної Ради України від 22 лютого 2014 року «Про текст Конституції України в редакції 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII» № 750-VII;

5. Рішення Конституційного Суду України від 25 квітня 2012 року № 11-рп/2012;

6. Рішення Конституційного Суду України від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008;

7. Рішення Конституційного Суду України від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016;
8. Рішення Конституційного Суду України від 12 квітня 2012 року № 9-рп/2012;
9. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004;
10. Рішення Конституційного Суду України від 13 березня 2012 року № 5-рп/2012;
11. Рішення Конституційного Суду України від 3 жовтня 1997 року № 4-зп;
12. Рішення Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004;
13. Рішення Конституційного Суду України від 14 червня 2001 року № 8-рп/2001;
14. Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004
15. Рішення Конституційного Суду України від 11 квітня 2000 року № 4-рп/2000;
16. Рішення Конституційного Суду України від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003;
17. Рішення Конституційного Суду України від 9 лютого 1999 року № 1-рп/99;
18. Рішення Конституційного Суду України від 3 червня 2013 року № 3-рп/2013;
19. Рішення Великої палати Конституційного Суду України від 4 грудня 2018 року № 11-р/2018;
20. Витяг з Міжнародного пакту про громадянські і політичні права (ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР № 2148-VIII (2148-08) від 19.10.73;
21. Витяг з Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод;
22. Витяг з Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року № 2341-III (зі змінами);
23. Перелік злочинів (тяжких та особливо тяжких), передбачених Кримінальним кодексом України по яким осіб звільнено від кримінальної відповідальності на Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII;
24. Витяг із Закону України «Про застосування амністії в Україні»;

25. Картка Проекту Закону про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України був внесений народними депутатами України до Верховної Ради України № 4073-1;

26. Стенограма пленарного засідання Верховної Ради України VII скликання від 21 лютого 2014 року;

27. Закон України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» від 21 лютого 2014 року № 742-VII;

28. Витяг із Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» від 10 лютого 2010 року № 1861-VI;

29. Постанова Верховної Ради України «Про покладення на Голову Верховної Ради України виконання обов'язків Президента України згідно із статтю 112 Конституції України» від 23 лютого 2014 року № 764-VII;

30. Редакція статті 112 Конституції України, що діяла станом на 21 лютого 2014 року.

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Абрамович Ігор Олександрович		
2.	Бойко Юрій Анатолійович	128	
3.	Борт Віталій Петрович	152	
4.	Бурміч Анатолій Петрович	N 144	
5.	Волошин Олег Анатолійович	N 154	
6.	Гнатенко Валерій Сергійович	260	
7.	Дунаєв Сергій Володимирович	133	
8.	Загородній Юрій Іванович	N 143	
9.	Юффе Юлій Якович	136	
10.	Ісаєнко Дмитро Валерійович	139	
11.	Кальцев Володимир Федорович	148	
12.	Качний Олександр Сталіноленович	# 160	
13.	Кива Ілля Володимирович	158	
14.	Кісільов Ігор Петрович	142	
15.	Козак Тарас Романович	134	
16.	Колтунович Олександр Сергійович	146	

15 (п'ятнадцять) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
17.	Королевська Наталія Юріївна	128	
18.	Кузьмін Ренат Равелійович	159	
19.	Ларін Сергій Миколайович	132	
20.	Лукашев Олександр Анатолійович	314	
21.	Львовчкін Сергій Володимирович	129	
22.	Львовчкіна Юлія Володимирівна	145	
23.	Макаренко Михайло Васильович	153	
24.	Мамка Григорій Миколайович	107	
25.	Мамоян Суто Чолоєвич	157	
26.	Медведчук Віктор Володимирович	127	
27.	Мороз Володимир Вікторович	266	
28.	Німченко Василь Іванович	140	
29.	Павленко Юрій Олексійович	149	
30.	Папієв Михайло Миколайович	137	
31.	Плачкова Тетяна Михайлівна	155	
32.	Пономарьов Олександр Сергійович	284	

16/шістнадцять/підписів.

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
33.	Приходько Наталія Ігорівна	150	/
34.	Пузанов Олександр Геннадійович	156	/
35.	Рабінович Вадим Зіновійович	137	/
36.	Скорик Микола Леонідович		
37.	Славицька Антоніна Керимівна	161	
38.	Солод Юрій Васильович	258	
39.	Столар Вадим Михайлович	135	
40.	Суркіс Григорій Михайлович	141	
41.	Фельдман Олександр Борисович	375	
42.	Христенко Федір Володимирович	257	
43.	Чорний Віктор Іванович	151	
44.	Шуфрич Нестор Іванович	131	
45.	Паленов Антон Євген	407	
46.	Скорик Олександр Ковалевич	299	
47.	Скорик Микола Леонідович	140	
48.	Фроменко О.А.	300	

15/підписи/підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743-VII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
49	Дуринко Антон Володимирович	401	
50	Коваленко Сергій Володимирович	264	
51	Шиньков Дмитро	252	
52	Ковалев А.И.	262	
Всього 50 (п'ятдесят) підписів народних депутатів України.			
Керівник Управління кадрів Апарату Верховної Ради України			
			Т. Пашиткова
			21.05.2020р.

4(чотири) підписи